SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

JESU VIDNESBYRD ER PROFETIENS AAND

NUMMER 16 | 15. AUGUST 1924 | 73. AARGANG

MENNESKEHEDENS STORE LÆREMESTER.

(Tale af Ældste *Adam S. Bennion*, holdt Paaskesondag 1924 i Tabernaklet i Salt Lake City, Utah.)

—

Mine Brodre, Sostre og Venner. Vi er under hellig Paavirkning ved Folelsen af denne Dags Hojtidelighed. Jeg haaber i al Ydmyghed at kunne gribe noget af den Stemning, der hviler over denne Dag, som besjælede Ordene i den Bon, der opsendtes ved Modets Begyndelse, og som blev udtrykt i de afsungne Salmer, saaledes at jeg kan blive det Redskab, gennem hvilket vi alle kan samle vore Tanker om det helligste, som Mennesket kender.

Mig forekommer det, at de to storste Hojtider i Aaret er Julen, der forer os til Krybben, og Paasken, der forer os til Graven. Ikke saaledes at forstaa, at disse to kun forer til de nævnte Steder. Man kan ikke fores til Krybben uden i Tankerne at folge Mesterens jordiske Livsgerning i Palæstina, og man kan ikke folge ham til Graven uden at erfare det samme som de, der besogte Graven paa den tredie Dag, erfarede. Man

maa folge med hinsides Graven, thi ingen kan tilfulde paaskonne Jesu Liv og Gerning, undtagen han ogsaa fores gennem Opstandelsen op til en Betragtning af det store Hinsides.

Jeg har netop læst en af sidste Aars mest udbredte Boger, der handler om denne store Personlighed, hvorom der er skrevet flere Boger end om noget andet Menneske i Verdens Historie. Papini i Italien har skrevet den mest begejstrede Anerkendelse af Mesterens Guddommelighed, som det har været mig forundt at læse. Og lykkes det mig ikke at fremkalde nogen anden Tanke i eders Sind i Dag, saa vil jeg i hvert Fald anbefale eder at læse hans »Kristi Liv« i det Haab, at den rette Paaskefolelse derved vil gore sig gældende hos eder. Papinis eget Liv har, baade intellektuelt og aandeligt, være fuldt af Omskiftelser. Han har tilbagelagt forskellige Stadier fra Skeptiker til Gudsfornægter. Han kom tilsidst tilbage som en ydmyg og ivrig Troende. I sit eget Sprog har han fundet, at Livets Gaader kan bedst forklares og Livets Love bedst fremsættes i den beskedne Nazaræers ligefremme Ord. Da jeg læste Papinis Liv, kom jeg til at tænke paa folgende Udtalelse af Matthew Arnold: »Prov alle de Retfærdighedens Veje, du kan tænke paa, og du vil finde, at ingen bringer dig til Maalet, undtagen Jesu Vej.«

Som jeg sagde, er der bleven skrevet flere Boger om ham end om nogen anden Personlighed, og med faa Undtagelser yder de ham alle Hyldest. Det maa indrommes, at Meningsforskelligheder gor sig gældende om dette saavel som alle andre Emner. For kort Tid siden fulgte jeg med Interesse en Undersogelse foretaget af Kaliforniens Universitet, ved hvilken omkring fire Hundrede Mænd og Kvinder blev anmodet om at give deres Mening til Kende om Bibelen. Jeg fandt, at de varierede i deres Dom lige fra dem, der erklærede Bibelen for at være den storste Bog, nogensinde frembragt paa Jorden, og til dem, der, som en forhenværende Senator udtrykker sig, betragter den som »den værste nogensinde skrevet. Den har foraarsaget mere Blodsudgydelse og menneskelig Elendighed

end alle andre Boger tilsammen. Med dens overnaturlige og mystiske Grundlag gentager den det ene Omkvæd: Tro paa mig eller gaa til Helvede, og Helvede,« siger denne Eks-Senator, »er et Sted planlagt og indrettet af en nidkær Gud til sine Borns Afstraffelse.«

Naar et Menneske kan hylde saadanne Anskuelser vedrørende denne alle Bogernes Bog, da er det let at forstaa, at modstridende Meninger vil gore sig gældende med Hensyn til den, der er Bogens Hovedperson. Og dog, paa denne Paaskesondag, stottes vi i vor Dom af hele den kristne Verden, der paa denne Dag bringer Menneskesonnen en Hyldest, der aldrig er bleven noget andet levende Væsen til Del.

Idet jeg i Tankerne har dvælet ved denne Mesterens Storhed, har jeg sogt for mit eget Vedkommende at komme til Klarhed over, hvad Noglen til hans Storhed egentlig var. Digteren Bryant har i det mindste givet mig et Fingerpeg, naar han siger:

»Storhed bestaar ikke i at være stærk, men i den rette Brug af Styrken, og Styrke er ikke benyttet rigtigt, naar den kun tjener til at hæve Mennesket over hans Medmennesker til sin egen Forherligelse. Det Menneske er storst, hvis Styrke lofter op de fleste Hjerter ved sit eget Hjertes Tiltrækning.«

Jeg synes, at denne sidste Linie er en saa ypperlig Maalestok for virkelig Storhed, som vel kan findes paa Tryk. »Det Menneske er storst, hvis Styrke lofter op de fleste Hjerter ved sit eget Hjertes Tiltrækning.« Uvilkaarligt opstaar den Tanke i os, at for lidt over nitten Hundrede Aar siden blev et Barn fodt i en Krybbe. Han levede kun 33 Aar, hvoraf kun tre Aar var viet til Ordets Forkyndelse. Han grundlagde ikke nogen Stat eller erhvervede sig en Formue. Han sagde, at han havde ikke et Sted, hvor han kunde hvile sit Hoved. Han efterlod sig ingen skrevne Værker — og dog er der til hans Minde opfort et Monument, hvortil der ikke findes Mage. De nyeste Opgorelser viser, at der er over 566 Millioner Mennesker i Verden i Dag, som bekender sig til dette Navn, og hvor det er

muligt for dem at forsamle sig i Kirker, med Undtagelse af de Ligegyldige og Verdsligsindede, bliver hans Navn æret og priset af disse Tilhængere, der kalder ham Herre og Mester. Hvorledes er det, at dette Menneske kan fore saa mange Sjæle op? Det er, som Bryant siger, fordi han lofter Hjerterne op ved sit eget Hjertes Tiltrækning.

Denne Højtid er ikke blot et Minde om hans Korsfæstelse. Dens herlige Betydning for os er den Kendsgerning, at vi alle kan faa Stenen rullet bort fra vor Grav. Det er alle Kristnes skønne Haab, at vi, hans ydmyge Efterfølgere, skal deltage i Opstandelsen, som blev tilvejebragt gennem ham. Vi samles i Herrens Hus paa denne Dag ikke alene for, som de Kristne overalt i Verden, at mindes hans Opstandelse, men for at se frem til den Dag, da vi formedelst hans Kraft skal loftes op gennem Opstandelsen og for evigt bo hos ham. . . .

Lige i Begyndelsen af denne Bog af Papini læser vi følgende uforbeholdne Erklæring:

»Aldrig var en Tidsperiode mere afskaaren fra Kristus end vor, og aldrig nogen, der trængte mere til ham.«

For ikke længe siden læste jeg med Forundring følgende i en Artikel af Zimmern: »Den største Opgave, der paahviler denne Generation, er ikke Forbedringen af internationale Forbindelser eller Oprettelsen af en ny og mere retfærdig social Samfundsorden. Nutidens største Behov er en bedre Forstaaelse af Jesus.« Og denne Artikel havde til Overskrift: »Genopdagelsen af Jesus«.

Naar vi i Dag lader Tankerne dvæle ved dette Menneskes Mission paa Jorden og hans store Indflydelse i Verden, hvad er da Forklaringen? Jeg tor ikke haabe fuldtud til eders Tilfredsstillelse at kunne give en Forklaring. Dertil skal der et helt Livs Sogen, ja mere end det, thi der siges: »Det er det evige Liv at kende dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesus Kristus.« Jeg skal ikke gore andet end antyde, hvorledes vi i hvert Fald tildels kan forklare os Mesterens Storhed og hans Betydning. (Fortsættes.)

JORDELIVETS HENSIGT.

Andre Kirkesamfunds Lære sammenlignet med Mormonismens.

(Af Ældste *B. H. Roberts* i »Seventy's Manual«.)

—

(Fortsat fra Side 229.)

Her har vi altsaa Sandheden, saa vidt som den kan udledes af Guds aabenbarede Ord og Tingenes Natur: Der er i Mennesket en evig, uskabt, selveksisterende Enhed eller Ego — kald den Fornuftvæsen, Intelligens, Bevidsthed, Sjæl, Aand, hvad man vil, saalænge man blot erkender dens Tilværelse og betragter den som evig i dens Natur. Disse evige Fornuftvæsener (se Pag. Bog 93: 23, 29) modtog aandelige Legemer i Forudtilværelsen og blev saaledes Guds Sonner og Dotre (Heb. 12: 9). Efterhaanden kom det Tidspunkt ifolge Udviklingens Lov eller, med andre Ord, ifolge Tingenes Natur, at et Jordeliv eller en fysisk Tilværelse blev nodvendig for disse Fornuftvæseners eller Aanders videre Udvikling. Derfor blev en Jord dannet og en, der var særlig skikket dertil, udset til at paabegynde denne Jordtilværelse, saaledes at Livet her med alle dets Omskiftelser — dets Sorg og Glæder, dets Modgang og Medgang, Smerte og Velbehag — kunde finde Sted. Han kommer til Jorden med sin udkaarede Hustru. Han kommer hovedsagelig for at paabegynde Menneskets Jordeliv. Han kommer til Jorden og faar den udtrykkelige Befaling at »vorde frugtbare og mangfoldige og opfylder Jorden og gor eder den underdanig«. Men han kommer med Kundskaben om, at denne, de evige Fornuftvæseners, Jordtilværelse skal leves under Forhold, der vil udvikle og uddanne dem. De skal erfare Glæde og Sorg, Lykke og Ulykke, være Vidne til det Godes og det Ondes Folger og benytte deres Handlefrihed ved Valget af det ene eller det andet.

For at dette kan lade sig gore, maa Tingenes Harmoni brydes. Det Onde maa ses, erfares, indgaa i Verden, hvilket kun kan ske ved Overtrædelse af Lov. Loven blev givet: »Af Kund-

skabens Træ paa godt og ondt, af det skal du ikke æde, thi paa hvilken Dag, du æder af det, skal du do Doden.« Kvinden, glemmende Hensigten med sin og sin Ledsagers Mission paa Jorden, forledes ved Smiger og Bedrag til at overtræde Loven og blev derved underkastet Lovens Straf — Doden. Men Manden, med Forstaaelsen af, hvad der er hans Pligt og for at tilvejebringe Liv paa Jorden for den store Hær af Aander, der skulde komme, overtræder ogsaa Loven, ikke blot for at Menneskene kunde blive til, men for at de kunde modtage det, som var absolut nodvendigt for dem i deres videre Udvikling og evige Fremadskriden. Adam syndede ikke, fordi han blev bedraget af en anden. Han syndede ikke i Ondskab og Opsætsighed mod Gud eller for at omstyrte Guds Hensigter. Det var en Overtrædelse af Loven — thi Synd er Lovens Overtrædelse — for at de nodvendige Betingelser for de evige Fornuftvæseners Udvikling kunde komme til Stede. Adam syndede, for at Menneskene kunde blive til og ikke blot »blive til«, men have denne Tilværelse under de til deres Udvikling nodvendige Forhold.

Men Adam syndede; han overtraadte Loven og hjemfaldt derved til Lovens Straf, der folger enhver Overtrædelse og maa folge den, hvis Loven ikke skal være aldeles værdilos. Derfor, uagtet Adam faldt, for at Menneskene kunde blive til, og at der i hans Overtrædelse var et virkeligt ophojet Motiv, der gik ud paa intet mindre end at tilvejebringe de hojst nodvendige Betingelser for Menneskets Tilværelse paa Jorden, saaledes som Gud havde bestemt den, saa havde hans Overtrædelse dog visse Folger. Tingenes Harmoni var brudt; Mislyd herskede; Forbindelsen mellem Gud og Mennesket afbrodes; Morke, Synd og Dod holdt sit Indtog i Verden, og Tilstande var tilvejebragte, i hvis Midte de evige Fornuftvæsener kunde hoste de Erfaringer, som en Kamp med dem giver.

Med Hensyn til den anden Del af denne store Sandhed — »Menneskene er til, for at de kunne nyde Glæde«, — betragtet

fra det Standpunkt, at Intelligensen eller Aanden i Mennesket er en evig, uskabt, selveksisterende Enhed: Erindrende hvad jeg allerede har sagt om denne Glædes Beskaffenhed, som det er Jordelivets Hensigt at tilvejebringe, nemlig en Glæde, der opstaar ved den højest mulige Udvikling, Erhvervelsen af den størst tænkelige fysiske, intellektuelle, moralske og aandelige Magt — hvad anden Hensigt med Jordelivet for evige Fornuftvæsener kunde man tænke sig? Menneskets Tilværelse alene som en Tilkendegivelse af Guds Herlighed, saaledes som Menneskene lærer, staar langt under denne, fra hvad Synspunkt den end betragtes. Kirkesamfundenes Trosbekendelser fremstiller Mennesket som en skabt Ting og Gud som et egenkærligt og selvforherligende Væsen. Sandt nok, Mormons Bogs Idé om Hensigten med Menneskets Jordeliv er forenet med en Tilkendegivelse af Guds Herlighed, thi med Fornuftvæsenernes Fremadskriden maa der følge en stedse større Forherligelse af Gud. Der staar skrevet, at »Herrens Herlighed er Intelligens«; og det er ligesaa klart, som at Natten følger Dage, at med Fornuftvæsenernes Fremadskriden og Udvikling maa der følge en i samme Forhold foroget Tilkendegivelse af Guds Herlighed. Men i Mormons Bogs Lære er Tilkendegivelsen af denne Herlighed en Biting. Hovedhensigten er at skabe den »Glæde«, der opstaar ved Fornuftvæsenernes evige Fremadskriden. Og dog foroger denne Kendsgerning Herrens Herlighed, idet han fremstilles som opfyldt af Ønsket om at skabe Ophøjelse og »Glæde« for andre Fornuftvæsener og ikke blot en selvisk Tilkendegivelse af sin egen personlige Herlighed. »Dette er min Gerning og Ære,« siger Herren ved en anden Lejlighed, »at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket.« (Moses 1: 39.) Dette er Guds Herlighed og »Glæde«. En »Glæde«, der kommer ved at bringe andre fremad, ved at give »Mennesket« Udødelighed og evigt Liv. Læg Mærke til dette: Ikke Udødelighed for Menneskets »Aand«, thi den er allerede udødelig; men at tilvejebringe Udødelighed for Aand og Legeme i deres forenede Tilstand, hvilke tilsammen udgør

»Mennesket«, »Sjælen« — det hele Menneske, thi »Aand og Legeme er Menneskets Sjæl og Opstandelsen fra de Dode er Sjælens Forlosning« — det hele Menneske. Og Hensigten med, at Mennesket er til, er, at han kan nyde »Glæde«, den Glæde, der ifølge Sagens Natur maa være af en lignende Beskaffenhed, som Herrens Glæde og Herlighed, nemlig at hjælpe til at fremme, udvikle, oplofte og bringe »Glæde« til andre.

SOMMER KONFERENCER.

I Anledning af Præsidenten for den europæiske Mission, David O. McKays Besog til den danske Mission den 23. til den 28. Juli blev specielle Moder afholdt i Konferencerne under god Tilslutning.

Præsident McKay havde netop tilendebragt en Rundrejse i Norge og Sverige og ankom til Kobenhavn den 23. Juli om Aftenen. Hans Hustru havde imidlertid i flere Dage dojet heftige Tandsmerter, foraarsagede af en Tandbyld, og da hun kom til Kobenhavn, maatte hun under Lægebehandling og kunde saaledes ikke rejse med til Jylland, hvilket var en stor Skuffelse for hende saavelsom for vore Soskende i disse to Konferencer.

I Selskab med Præsident John S. Hansen af den danske Mission rejste Præsident McKay til Aarhus Torsdag Morgen, hvor et godt besogt Mode blev afholdt om Aftenen og efter dettes Slutning et Mode med Missionærerne, der varede til efter Kl. 12 Nat. Fredag Morgen fortsattes Rejsen til Aalborg, hvor Modet med Ældsterne blev afholdt om Eftermiddagen Kl. 4. Ogsaa her var Modet om Aftenen godt besogt, og mange Fremmede var til Stede. Ved de offentlige Moder i Aarhus og Aalborg, saavelsom i Kobenhavn, talte Præs. McKay med Præs. Hansen som Tolk, hvilken sidste ligeledes holdt en Tale ved hver af disse Moder.

Lordag Morgen Kl. 8 fandt Afrejsen fra Aalborg Sted, og

Kl. 7 Aften var de Rejsende i Kobenhavn. Sondag Form. Kl. 11,30 afholdtes Sondagsskole, hvor Korlektie og et godt Program blev udfort af Bornene. Soster McKay fortalte en lærerig Historie til Bornene, og Præs. McKay talte til saavel Born som Voksne om de Vaner og Tilbojeligheder, der ligesom usynlige Mol fortærer og odelægger vort aandelige Liv og underminerer vor Karakter. Kl. 3 Eftm. blev Modet for Missionærerne afholdt, og ligesom ved de to andre Moder af denne Slags blev vigtige og betydningsfulde Raad og Instruktioner givne til Missionærerne vedrorende deres Pligter og Arbejde.

Ved Modet om Aftenen Kl. 7 var den store Sal godt fyldt med Soskende og Fremmede. 23 Soskende fra Malmo var til Stede, ligeledes 2 Ældster fra Sverige, 3 fra England og 6 fra Jylland. Ældsterne Clifford Cook fra London og Anthon H. Lund fra Aalborg bar deres Vidnesbyrd, hvorefter Præs. McKay talte om den eneste Vej til Frelse og forklarede Nodvendigheden af at adlyde Guds Bud for at blive Medborgere i Guds Rige. Syv Salmer og Korsange blev udmærket udfort af det flinke Sangkor, hvilket gjorde meget til at gore Aftenen saa vellykket. Sangkorene i Aarhus, Aalborg og Kobenhavn fortjener Tak og Anerkendelse for deres fortræffelige Assistance.

Mandagen benyttede Præs. McKay til at besorge en Del vigtige Forretninger, deriblandt et Besog til den amerikanske Gesandt, Dr. Prince, og Tirsdag forlod han og hans Hustru Kobenhavn med Aftentoget til Berlin. Missionærerne og en Del af Sangkoret var ved Stationen og sang flere Sange, inden Toget dampede af Sted.

I de faa Dage, Præsident McKay og hans Hustru har opholdt sig i Danmark, har de vundet mange Venner, der med Glæde og Forventning imodeser deres Besog igen næste Aar.

MISSIONSNYHEDER.

—

ANKOMST. Ældste Amos B. C. Jensen fra Yost, Utah, ankom til Kobenhavn den 17. Juli for at virke som Missionær i Danmark, hvor han er født, men hvorfra han har været borte i 41 Aar. Han er beskikket til Aarhus Konference.

FORFLYTTELSER. Ældsterne Anthon H. Lund og Walace P. Winkler er kaldet til at virke som Missionærer i Norge, men da Konsulen har nægtet at underskrive deres Pas, vil det rimeligvis tage nogen Tid, inden Forhandlingerne herom er ført til Ende, og indtil da forbliver de i deres nuværende Stillinger i henholdsvis Aalborg og Aarhus Konferencer. Ældsterne Edward H. Sørensen og Truman O. Nielsen er forflyttede fra Aalborg til Kobenhavns Konference, og Ældsterne Niels A. Pehrson og Claude A. Malan er forflyttede fra Aarhus til Aalborg Konference.

John S. Hansen,
Missionspræsident.

KUNDSKAB NØDVENDIG TIL FRELSE.

(Af *J. M. S.* i »Millennial Star«.)

—

»Og jeg giver eder den Befaling, at I skulle undervise hverandre om Rigets Lærdomme. Lærer med Flid, og min Naade skal ledsage eder, at I kunne blive mere fuldkomment underviste i Evangeliets Teori, Principper, Lære og Lov, og i alt, der horer Guds Rige til, og som er tjenligt for eder at forstaa; baade om de Ting, der er i Himmelen, og de Ting, der er paa Jorden og under Jorden, de Ting, der har været, de Ting, der er, og de Ting, der snarligt skulle ske; de Ting, der er hjemme, og de Ting, der er ude, Nationernes Krige og Uroligheder, og de Straffedomme, der kommer over Landet, og Kundskab om Lande og Riger, at I kunne være forberedte i alle Ting, naar jeg igen vil sende eder for at hædre det Kald, hvortil jeg har kaldet eder, og den Mission, jeg har betroet eder.« (Pagtens Bog 88: 77—80.)

Dette er et Udtog af en Aabenbaring, given ved Profeten Joseph Smith den 27. December 1832, og blandt de Hellige kaldet »Oliebladet«. Paa den Tid, da den fremkom, blev Jordens Nationer tugtede af den Almægtiges Svobe. Mange Byer blev hærgede af Kolera, og i Amerika viste Borgerkrigens Spogelse sig truende i Horisonten. Tilmed var Opforselen blandt nogle fremragende Ældster og mange af de Hellige i Jackson Co. af en saadan Beskaffenhed, at Profetens og hans Medbrodres Hjerter fyldtes med Anelser om kommende Ulykker. Som Svar paa en Bon, opsendt af saadanne, som havde forsamlet sig for at faa Herrens Vilje at vide angaaende dem i denne Provelsens Tid, blev denne vidunderlige Aabenbaring given.

Citatet anfort i denne Artikels Begyndelse hentyder i Særdeleshed til den Forberedelse, som er nodvendig for med Udbytte at kunne udfore en Missionærs Pligter og Arbejde, og er henvendt til alle, som er meddelagtige i dette Arbejde i vore Dage, og ikke blot til dem, der forst modtog Aabenbaringen. Herren sagde til sine Tjenere, at han vilde sende dem ud for at hædre deres Kald; og for at de kunde være forberedte, skulde de med Flid undervise hverandre. De skulde ikke træde frem for Verden uforberedte.

Men af hvad Beskaffenhed var den Undervisning, som de skulde give til hverandre? For det forste skulde de »undervise hverandre om Rigets Lærdomme«; og »Evangeliets Teori, Principper, Lære og Lov, og alt, der horer Guds Rige til, og som er tjenligt for eder at forstaa«. Det vil sige, de skulde studere Teologi og de dermed forbundne Videnskaber — indbefattende Skrifternes Grundtekst, Kritik, Arkæologi, Historie, dogmatisk og praktisk Teologi o. s. v.

Men dette er ikke alt. Aabenbaringen fremsætter det som en Pligt at studere »Ting i Himmelen og paa Jorden og under Jorden«, hvilket synes at hentyde til Astronomi, Geologi, Botanik, Matematik o. s. v. »Ting, der har været, Ting, der er, og Ting, der snarligt skulle ske«, eller med andre Ord, Historie, forefaldende Begivenheder og Profeti; »Ting, der er hjemme,

og Ting, der er ude«, eller forskellige Regeringsformer, og de sociale og industrielle Tilstande, under hvilke Folkene leve; »Nationernes Krige og Uroligheder, og de Straffedomme, der kommer over Landet, og Kundskab om Lande og Riger«, hvilket maa hentyde til national og international Politik, Geografi og Hygiejne (Straffedommene hentyder muligvis til Koleraens Hergen).

Dette er et omfangsrigt Kursus. Ved en anden Lejlighed blev det Profeten befalet i en Aabenbaring at »ordne Menighederne, granske og lære, og blive bekendt med alle gode Boger, men Sprog og Tungemaal og Folk« (Pag. Bog 90: 15); hvoraf det tydeligt fremgaar, at Menighederne ikke kunde blive organiserede og styrede i Uvidenhed. Flittigt Studium blev krævet af Profeten saa vel som af Missionærerne, der gik ud med Evangeliets Budskab til Verdens Nationer. Mennesket kan ikke blive frelst i Uvidenhed. Herrens Herlighed er Intelligens, og Kirkens Grundvold er lagt og dens Bygningsværker opfores i denne guddommelige Herlighed.

Grunden til, at Herren befalede Ældsterne flittigt at studere de nævnte Emner, er meget tydelig. For det forste aabenbarer Gud sig selv, sin Magt, Visdom og Kærlighed i Naturen. Himlene og Jorden og alt, hvad der er i dem, baade de synlige og usynlige Ting, er hans Hænders Gerninger, og de taler til os om ham, og dersom vi forstaar deres Sprog, inspirerer de os til at prise og dyrke ham. »Naar jeg ser din Himmel«, siger David, »dine Fingres Gerning, Maanen og Stjernerne, som du beredte, hvad er da et Menneske, at du kommer ham i Hu, og et Menneskes Barn, at du besoger ham? Og du har ladet ham blive lidet ringere end Englene; du kronede ham med Ære og Herlighed.« (Ps. 8: 4—6.) Og atter: »Herrens Gerninger er store, de blive sogte af alle dem, som have Lyst til dem,« (Ps. 111: 2.) Endvidere: »Himlene fortælle Guds Ære, og den udstrakte Befæstning forkynder hans Hænders Gerning. En Dag udgyder sin Tale til den anden, og en Nat kundgor den anden Vidskab.« (Ps. 19: 2, 3.)

Den samme Tanke er slaaende udtrykt paa folgende Maade

i Zend-Avesta, de gamle Perseres hellige Bog: »Himlene er et Punkt, skrevet med Guds Fuldkommenheders Pen. Verden er en Knop fra hans Haves Skonhed. Solen er en Gnist fra hans Visdoms Lys, og Skyen er en Boble paa hans Almagts Ocean. Hans Skonhed er fri fra en Plet af Synd, skjult i et tykt Slor af Morke. Han gjorde Verdens Atomer til Spejle og lod sit eget Ansigt genspejle sig i hver Atom.«

For det andet er Naturen det Omraade, hvori Mennesket er sat til at være Konge og Hersker, thi Gud gav vore forste Forældre den Befaling: »Regerer over Havets Fiske og over Himmelens Fugle og over hvert Dyr, som kryber paa Jorden.« Og atter: »Du gor, at han hersker over dine Hænders Gerninger, du har lagt alting under hans Fodder. . . . Herre, vort Herskab, hvor herligt er dit Navn over al Jorden.« (Ps. 8: 7, 10.) Dersom Naturen altsaa er Menneskets Rige, overgivet til ham af hans himmelske Fader. da bor han naturligvis studere den i alle dens Enkeltheder for at blive bekendt med den og lære at styre den, eller rettere, styre den Del af den, der er bleven ham tildelt som hans Arv. Dette er en Uddannelse, der er en nodvendig Forberedelse til den hojeste evige Ophojelse.

Som Gud aabenbarer sig i Naturen, saaledes moder han os ogsaa i Historien. Nationernes Historie er blot en Beretning om Guds Handlemaade med sine Born, og dersom vi udtyder den rigtigt, vil den vise os Gud som den hojeste i baade Stat og Kirke. Den vil lære os, at en Konges og Herskers Storhed staar i Forhold til hans Trofasthed mod Gud. Den vil advare os som Borgere mod nationale Synder, at vi ikke paaforer os de uundgaaelige Folger. Historien lærer os endvidere, at Guds Born kan blive lykkelige her paa Jorden og opnaa den storst mulige Udvikling. Den patriarkalske Samfundsorden reddede ikke Menneskeheden fra Syndfloden. Under Dommernes Regering havde Joderne et republikansk Styre, og det samme havde Grækerne og andre gamle Nationer. Men Demoralisation tog overhaand og de blev overvundne og adspredte. Kommer vi ned til Nutiden, finder vi, at hverken enevældige Herskere med ubegrænset Magt og Herredomme, eller monar-

kiske Regeringsformer med Parlamenter og andre demokratiske Indretninger, har kunnet redde Verden fra Militarismens Rædsler. Historien lærer os, at dersom Gud ikke griber ind til Fordel for sine Born og opretter sit Rige, vil Slægten gaa tabt. Den stadfæster Skrifternes Vidnesbyrd og lærer os at vente Forloserens Genkomst, hvilket blev forkyndt med Kraft af Profeten Joseph Smith og de, der ved guddömmelig Kaldelse var forenede med ham.

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er bleven beskyldt for at være Modstander af Oplysning. Intet kan være længere fra Sandheden. De Sidste-Dages Hellige er ivrige efter at erhverve Kundskab, fordi de véd, at Kundskab er nodvendig ved Evangeliets Udspredelse og til evig Fremadskriden og Ophojelse. Alle Mænd og Kvinder kan ikke blive Autoriteter i Teologi, Astronomi, Geologi, Historie, Matematik o. s. v., men alle kan erhverve sig en almindelig Forstaaelse af nogle af disse Videnskabers Grundprincipper som et Grundlag for videre Udvikling og Fremadskriden i Kundskab og Intelligens gennem Evigheden.

I SLÆGT MED GUD.

Digteren Robert Browning har givet os det udodelige episke Digt om Foraar og Tillidsfuldhed, lagt i Munden paa Landsbypigen fra Asolo, den lille Pippa. Hun staar op ved Daggry og skynder sig at hilse paa den herlige Sol, idet »Guldet vælder ud over Skybakkens Rand«.

»Gud er i sin Himmel, alt er vel paa Jorden«, synger hun. Ja, Gud er i sin Himmel i Dag og hver Dag. Vi finder ham ikke altid, fordi vi ikke soger ham; men som Skriften siger, er han ikke langt fra »dem, der soger ham«. Faderen har lige fra Begyndelsen været sin Verden nærmere, end vi er vore egne Hjerters Slag. Videnskaben lærer os i Dag, at ikke en eneste Atom kan for et Øjeblik eksistere uden i Forbindelse

med og som en Legemliggorelse af en usynlig aandelig Kraft eller Indflydelse.

Skaberen inkarnerer sig selv i sin Verden, men ikke saa fuldkomment som han inkarnerer sig i den menneskelige Familie. Det materielle Univers reflekterer det guddommelige, men det er kun, naar vi kommer til Mennesket, at vi staar overfor Muligheden af aandeligt Slægtskab med ham, gennem hvem alle Ting er blevne til. Psalmisten saá et Glimt af dette, da han udbrod:

»Og du har ladet ham (Mennesket) blive lidet ringere end Englene; du kronede ham med Ære og Herlighed.«

Og Shakespeare havde den samme store Sandhed i Tankerne, da han sagde: »Hvilket Kunstværk er ikke Mennesket; hvor ophojet i Fornuft; hvor ubegrænset i Evner; hvor udtryksfuldt i Skikkelse og Bevægelse; i Virksomhed lig en Engel; i Tanke lig en Gud.«

Mennesket er i Slægt med Gud, og som et Guds Barn kan han ikke undgaa guddommelig Lov. Dersom han tænker godt og ædelt, er hans Tanke guddommelig. Dersom han elsker det, der er nobelt, det, der er skont, det, der er stort, sandt og ophojet, da elsker han det, der er guddommeligt, og lægger for Dagen Egenskaber, der tilhorer den, hvorom der siges, at »han er Kærlighed«. Netop saa langt, som Menneskets Samvittighed er en Anerkendelse, en Genspejling af Ret og Retfærdighed blandt Menneskene, netop saa langt er guddommelig Retfærdighed inkarneret i det Menneske. Netop saa langt og saa hurtigt, som Samfundet er i Stand til at organisere sig selv i Overensstemmelse med Kærlighedens, Sandhedens og Retfærdighedens Principper, netop saa langt er det guddommelige til Stede i den Samfundsorganisme. Naar Regeringerne i Verden opnaar en Tilstand af fuldkommen Orden, forenet med virkelig Frihed og Retfærdighed, da vil vi have det guddommelige inkarneret i de styrende Magter paa Jorden.

Ubonhorlige naturlige Love vil ikke naa ind til Hjertet og selve Livet — det bedste, der er i Mennesket. Faderen maa tale til Mennesket Ansigt til Ansigt, Sjæl til Sjæl. Den retskafne

og kærlige jordiske Fader opdrager sine Born gennem moralsk Paavirkning og aandelig Indflydelse. Han taler med sit Barn Ansigt til Ansigt om Livets store Opgaver og Pligter, viser ham, at det kan bringe ham enten inderlig Glæde eller bitter Sorg, og hvorfra Kraften til at leve Livet paa rette Maade kommer. Al virkelig Borneopdragelse gaar ud paa at gore Indtryk paa Barnets Sind og aandelige Liv og at fremkalde og nære oploftende Idealer, der kan beherske og lede hans Aand og gore ham skikket til at sejre i Livets Kamp.

Saaledes arbejder ogsaa vor himmelske Fader med sine Born, sigende: »Kommer dog, og lader os gaa i Rette med hinanden.« Menneskeslægtens eneste Haab er en taalmodig og alkærlig Faders utrættelige Bestræbelser paa at retlede Mennesket gennem Livets og Naturens Love; og for at denne Gerning kan have de onskede Folger, maa Mennesket udrække sin Haand, sit Hjerte, Sjæl og Sind i Forsoget paa at hjælpe til, at Guds Vilje kan »ske paa Jorden, som den sker i Himmelen«.

(Deseret News.)

DØDSFALD.

Jenny Mathilde Larsen, Datter af Hansine Larsen, Kobenhavn, dode den 20. Juli af en Hjertesygdom. Hun blev fodt den 13. Februar 1906 og dobt den 18. September 1918. Begravelsen fandt Sted den 23. Juli paa Bispebjerg Kirkegaard. Præsident John S. Hansen talte ved Baaren, og Ældste Emil Andersen indviede Graven. Smuk Sang blev udfort af Koret, af hvilket Afdode havde været Medlem.

INDHOLD:

Menneskehedens store Læremester	241
Jordelivets Hensigt	245
Sommer Konferencer	248
Missionsnyheder	249
Kundskab nødvendig til Frelse	250
I Slægt med Gud	254
Dødsfald	256

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen)